

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de minister van Buitenlandse Zaken,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 5 januari 2010 in zaak nr. 09/26177 in het geding tussen:

en

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 december 2008 heeft de minister aanvragen van de vreemdelingen om hun een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) te verlenen niet in behandeling genomen.

Bij besluit van 25 juni 2009 heeft de minister het daartegen door de vreemdelingen gemaakte bezwaar gegrond verklaard, voor zover het is gericht tegen het niet in behandeling nemen van de aanvragen, en het bezwaar voor het overige ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 januari 2010, verzonden op 6 januari 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 1 februari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdelingen hebben een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 september 2010, waar de minister, vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te Den Haag, en de vreemdelingen, vertegenwoordigd door mr. C.J. Ullersma, advocaat te Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Op het hoger beroep zijn de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), het Vreemdelingenbesluit 2000 en het Voorschrift Vreemdelingen 2000 van toepassing, zoals die luiden tot 1 juli 2010.

2.2. Voor een verblijf van langer dan drie maanden heeft een vreemdeling een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 13 van de Vw 2000. Met het oog hierop pleegt de minister een aanvraag om verlening van een mvv te beoordelen aan de hand van dezelfde criteria als die, welke gelden voor de beoordeling van een aanvraag tot het verlenen van zodanige vergunning.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling die als echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als die vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd, dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28, is verleend.

Volgens paragraaf C2/6.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000, zoals deze ten tijde van belang luidde en voor zover thans van belang, dienen de gezinsleden, om voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 in aanmerking te kunnen komen, feitelijk te behoren tot het gezin van degene, bij wie verblijf in Nederland wordt beoogd. De gezinsband moet reeds in het buitenland hebben bestaan.

2.3. De vreemdelingen, respectievelijk geboren op en beogen gezinshereniging met hun in Nederland woonachtige broer (hierna: de hoofdpersoon).

Na het gestelde overlijden van hun vader en de vermissing van hun moeder zijn de vreemdelingen door de echtgenote van de hoofdpersoon verzorgd en opgevoed, op welk moment de hoofdpersoon reeds in Nederland verbleef. Niet in geschil is dat de vreemdelingen op dat moment tot het gezin van de hoofdpersoon zijn gaan behoren.

2.4. De minister heeft aan de weigering om ten behoeve van de overkomst van de vreemdelingen machtigingen tot voorlopig verblijf te verlenen ten grondslag gelegd dat zij in het land van herkomst niet feitelijk tot het gezin van de hoofdpersoon hebben behoord, nu zij tot het gezin van de hoofdpersoon zijn gaan behoren toen deze reeds in Nederland verbleef.

De rechtbank heeft overwogen dat die weigering niet op een deugdelijke motivering berust, nu de vreemdelingen toen zij tot het gezin van de hoofdpersoon zijn gaan behoren bij de echtgenote van de hoofdpersoon verbleven en in het beleid niet is neergelegd dat voor een positieve beantwoording van de vraag of de feitelijke gezinsband reeds in het land van herkomst heeft bestaan, noodzakelijk is dat het gehele gezin aldaar als zodanig heeft samengewoond.

2.5. In de enige grief klaagt de minister dat de rechtbank aldus een onjuist toetsingskader heeft gehanteerd. Daartoe voert hij aan dat bij de beoordeling of de vreemdelingen voldoen aan het in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 neergelegde vereiste dat zij feitelijk dienen te behoren tot het gezin van de hoofdpersoon, in beginsel de gezinssituatie ten tijde van het vertrek van de hoofdpersoon uit het land van herkomst als uitgangspunt dient te worden genomen.

2.5.1. De grief slaagt. Blijkens de wetsgeschiedenis (Nota naar aanleiding van het verslag, Kamerstukken II 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 47-48) is met artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 beoogd uitvoering te geven aan internationale documenten, onder meer paragraaf 186 van het "Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" van de United Nations High Commissioner for Refugees, waarin is bepaald dat de regel dat gezinsleden van vluchtelingen in aanmerking kunnen komen voor een afgeleide vluchtelingenstatus niet alleen opgaat indien de gezinsleden op hetzelfde moment moeten vluchten, maar ook indien het gezin tijdelijk is opgebroken door de vlucht van een of meer van de gezinsleden. Gelet hierop heeft de minister bij de beoordeling of de vreemdelingen in het land van herkomst feitelijk tot het gezin van de

hoofdpersoon hebben behoord, terecht het moment van diens vertrek uit het land van herkomst als peilmoment genomen. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

2.6. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, wordt het besluit van 25 juni 2009 getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze gelet op hetgeen hiervoor is overwogen nog bespreking behoeven.

2.7. In beroep hebben de vreemdelingen aangevoerd dat de minister onvoldoende heeft gemotiveerd waarom hun niet met toepassing van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) de gevraagde mvv is verleend.

2.7.1. Van bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb kan slechts sprake zijn indien het gaat om omstandigheden die niet reeds in de beleidsregels zijn verdisconteerd. Een beleidsregel wordt geacht in algemene zin het resultaat te zijn van een belangenafweging als bedoeld in artikel 3:4, eerste lid, van de Awb. De door de vreemdelingen als bijzonder aangevoerde omstandigheden moeten worden geacht bij de vaststelling van het voormelde beleid te zijn betrokken en kunnen niet als bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 4:84 van de Awb worden aangemerkt.

2.7.2. Hoewel de minister een andere motivering heeft gebezigd, heeft hij terecht geen toepassing gegeven aan artikel 4:84 van de Awb.
De beroepsgrond faalt.

2.8. Voorts hebben de vreemdelingen in beroep aangevoerd dat de minister ten onrechte niet inhoudelijk is ingegaan op hun beroep op Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn), artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en de artikelen 3 en 20 van het Verdrag inzake de rechten van het kind (hierna: het IVRK).

2.8.1. De minister heeft zich in het besluit van 25 juni 2009 op het standpunt gesteld dat deze aspecten buiten beschouwing blijven, nu de (kosteloze) toetsing van de onderhavige aanvragen beperkt blijft tot het nareisbeleid. Voor de beoordeling van deze aspecten wordt van de vreemdelingen verlangd dat zij een aanvraag tot verlening van een mvv indienen op grond van verruimde gezinshereniging waarvoor leges zijn verschuldigd, aldus de minister.

2.8.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 10 december 2002 in zaak nr. 200205827/1, JV 2003/46), is de bepaling van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 in die wet opgenomen om, naast de voorschriften strekkende tot verlening van een verblijfsvergunning regulier, ook in het kader van de verlening van een verblijfsvergunning asiel een regeling te treffen ter bescherming van het in

artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het familie- en gezinsleven en biedt de Vw 2000 buiten die regeling geen gronden voor de verlening van een verblijfsvergunning asiel ter bescherming van dat familie- en gezinsleven.

Zoals de Afdeling evenzeer eerder heeft overwogen (uitspraak van 6 augustus 2003 in zaak nr. 200302605/1, JV 2003/433) leidt de strikte scheiding tussen asiel en regulier die uit de systematiek van de Vw 2000 volgt ertoe dat de beoordeling van aanspraken op toelating die aan artikel 8 van het EVRM worden ontleend, behoudens in het kader van de vraag of een vergunning, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, van de Vw 2000, moet worden verleend, dient plaats te vinden in de procedure omtrent de verlening van een verblijfsvergunning regulier.

Uit de wetsgeschiedenis (Nota naar aanleiding van het verslag, Kamerstukken II 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 48) volgt dat laatstbedoelde bepalingen bijzondere toelatingsgronden bevatten, krachtens welke aan vreemdelingen die zelf niet voor asiel in aanmerking komen, niettemin een verblijfsvergunning asiel kan worden verleend.

Gelet op het bijzondere karakter van de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 geregelde toelatingsgrond en de inbreuk die daarmee op de algemene systematiek van de Vw 2000 is gemaakt, heeft de minister de reikwijdte van deze bepaling terecht in beperkte zin, te weten dat er geen verdere afweging in het kader van artikel 8 van het EVRM dient plaats te vinden dan de afweging die reeds in deze bepaling besloten ligt, opgevat. Nu de vreemdelingen niet voldoen aan de vereisten van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000, dienen zij, zoals de minister terecht heeft aangevoerd, indien zij van mening zijn dat artikel 8 van het EVRM hen een aanspraak op toelating geeft, een aanvraag om verlening van een mvv met het oog op toelating op reguliere gronden in te dienen, hetgeen zij tot nu toe niet hebben gedaan.

2.8.3. Ook het beroep op de richtlijn en de artikelen 3 en 20 van het IVRK leidt niet tot het daarmee beoogde doel. Voor zover de ingeroepen bepalingen al een direct toepasbare norm inhouden, hebben zij geen verdere strekking dan dat bij procedures als de onderhavige rekening moet worden gehouden met belangen van daarbij betrokken kinderen. Het besluit van 25 juni 2009 geeft er geen blijk van dat de minister bezien in het licht van die bepalingen zich onvoldoende rekenschap heeft gegeven van de belangen van de vreemdelingen.

2.8.4. De beroepsgrond faalt.

2.9. Aan de overige bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden wordt niet toegekomen. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het besluit van 25 juni 2009 waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Die gronden vallen thans dientengevolge buiten het geschil.

2.10. Het beroep van de vreemdelingen tegen het besluit van 25 juni 2009 is ongegrond.

2.11. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 5 januari 2010 in zaak nr. 09/26177;
- III. verklaart het door de vreemdelingen bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagtenonk en mr. M.G.J. Parkins-de Vin, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. Oudeboon-van Rooij, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

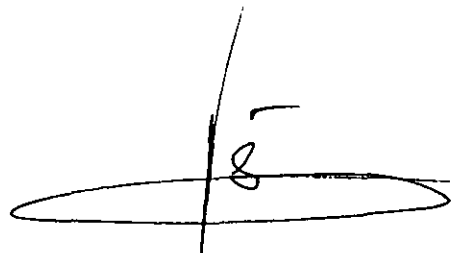
w.g. Oudeboon-van Rooij
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 oktober 2010

487.

Verzonden: 19 oktober 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

Zittinghoudende te Amsterdam

zaaknummers: AWB 09/26177 (beroep)
AWB 09/38971 (voorlopige voorziening)

V-nrs: _____ en _____

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken

in het geding tussen:

geboren op _____

geboren op _____ en _____

geboren op _____
allen van Somalische nationaliteit, eisers/verzoekers, hierna te noemen eisers,
gemachtigde: mr. C.J. Ullersma, advocaat te Amsterdam,

en:

de minister van Buitenlandse Zaken,
verweerder,
gemachtigde: mr. W. Graafland, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het
Ministerie van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 december 2008 heeft verweerder de aanvragen van eisers om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv), op grond van narcis binnen drie maanden in het kader van gezinshereniging bij _____ (referent), niet in behandeling genomen. Het daartegen ingestelde bezwaar is bij besluit van 25 juni 2009 gegrond verklaard voor zover het gericht is tegen het niet in behandeling nemen van de aanvragen, en voor het overige ongegrond verklaard. Op 20 juli 2009 heeft de rechtbank het beroepschrift van eisers ontvangen.

Op 23 oktober 2009 hebben eisers een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend, dat ertoe strekt dat aan verweerder wordt opgedragen om eisers hangende beroep te behandelen als ware zij in het bezit van een geldige mvv.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 15 december 2009. Eisers zijn vertegenwoordigd door hun gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn voornoemde gemachtigde. Ook waren ter zitting aanwezig referent, zijn echtgenote alsmede A. Halane, tolk Somalisch.

Zaaknummers: AWB 09/26177 en AWB 09/38971 inzake
en

Pagina 2 van 6

De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen de rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

2. Feiten

1. Aan referent is bij beschikking van 15 november 2007 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 verleend.

2. Eisers zijn de broers en zus van referent en beogen een afgeleide verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000.

3. Op 25 juni 2009 is de aanvraag van de echtgenote van referent om verlening van een mvv op grond van nareis binnen drie maanden in het kader van gezinshereniging ingewilligd.

3. Wettelijk kader

1. Het bestreden besluit is een besluit over de afgifte van een visum. Dit besluit is genomen op basis van het Souverein Besluit van 12 december 1813. Op grond van artikel 72, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een dergelijk besluit voor de toepassing van wettelijke voorschriften over bezwaar en beroep gelijkgesteld met een besluit gegeven krachtens de Vw 2000.

2. Voor verblijf hier te lande van langer dan drie maanden heeft een vreemdeling een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 13 van de Vw 2000. Met het oog hierop pleegt een aanvraag om verlening van een mvv door de minister te worden getoetst aan dezelfde criteria als die, welke gelden voor de beoordeling van een aanvraag tot het verlenen van zodanige vergunning.

3. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling die als echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als deze vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 is verleend.

4. In paragraaf C2/6 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc) 2000, zoals die gold ten tijde van het bestreden besluit, is met betrekking tot de toepassing van deze bepaling onder meer bepaald dat onder minderjarige kinderen tevens dienen te worden begrepen adoptie- of pleegkinderen die feitelijk tot het gezin behoorden. Voorts is daarin - voor zover thans van belang - het volgende bepaald.

De gezinsleden dienen, om voor verblijf in aanmerking te komen, feitelijk te behoren tot het gezin van degene bij wie verblijf in Nederland wordt beoogd. De gezinsband moet reeds in het buitenland hebben bestaan. De kinderen behoren niet langer feitelijk tot het gezin en worden niet langer als afhankelijk van de hoofdpersoon beschouwd, indien de gezinsband als (feitelijk) verbroken kan worden beschouwd (zie ook B2). Dit doet zich in elk geval voor indien er sprake is van één of meer van de volgende omstandigheden:

- duurzame opnemings in een ander gezin en de hoofdpersoon is niet meer belast met het

Zaaknummers: AWB 09/26177 en AWB 09/38971 inzake
en

Pagina 3 van 6

gezag;

- een duurzame opnemng in een ander gezin en de hoofdpersoon voorziet niet meer in de kosten en de opvoeding;

- het zelfstandig gaan wonen en in eigen onderhoud voorzien;

- het vormen van een zelfstandig gezin door het aangaan van een huwelijk of een relatie;

(...).

4. Overwegingen

1. Verweerder heeft de aanvragen afgewezen, omdat eisers niet in het land van herkomst feitelijk behoorden tot het gezin van referent. Zij komen daarom niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder e, van de Vw 2000.

2. Eisers hebben onder meer aangevoerd dat zij reeds in het land van herkomst feitelijk deel uitmaakten van het gezin van referent. Eisers hebben altijd bij elkaar in hetzelfde gezin gewoond. Sinds 2002 was referent verantwoordelijk voor de inkomsten van het gezin, omdat zijn vader om medische redenen niet meer kon werken. In 2006 is de echtgenote van referent bij het gezin komen wonen. In maart 2007 is de vader van referent en eisers vermoord, waarna referent als oudste zoon hoofd van het gezin werd. Begin april 2007 is referent gevlucht, de rest van het gezin is achtergebleven in Somalië. Eisers, hun moeder en de echtgenote van referent zijn op een gegeven moment naar Ethiopië vertrokken, maar de moeder van eisers en referent is onderweg in maart/april 2008 vermist geraakt. Sindsdien draagt de echtgenote van referent de volledige zorg voor de kinderen. Eisers hebben zich tot slot beroepen op een uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank en zittingsplaats van 22 december 2008, kenmerk AWB 08/38654.

De rechtbank overweegt als volgt.

3. Uit het bestreden besluit, zoals toegelicht in het verweerschrift en door de gemachtigde van verweerder ter zitting, blijkt dat verweerder zich primair op het standpunt stelt dat de gestelde dood van de vader en de verdwijning van de moeder van referent en eisers ongeloofwaardig zijn, zodat eisers nog steeds feitelijk tot het gezin van hun ouders in Somalië behoren en dus niet tot dat van referent.

De rechtbank stelt vast dat verweerder in het besluit in primo is uitgegaan van de door eisers gestelde omstandigheden dat hun vader is gedood en hun moeder is vermist. Door vervolgens in het bestreden besluit het standpunt in te nemen dat op geen enkele wijze is onderbouwd dat de vader van het gezin om het leven is gekomen en de verklaringen over de plotselinge vermissing van de moeder weinig overtuigend zijn, zonder eisers dan wel referent voorafgaand aan het bestreden besluit met dit gewijzigde standpunt te confronteren en in de gelegenheid te stellen daarop te reageren, handelt verweerder naar het oordeel van de rechtbank onzorgvuldig. In het verweerschrift is in dit kader weliswaar gesteld dat referent op 7 mei 2009 op zijn bezwaarschrift is gehoord over onder meer de verdwijning van zijn moeder, maar dit leidt niet tot een ander oordeel. Verweerder heeft tijdens dit gehoor immers niet laten blijken te twifelen aan de gestelde vermissing van de moeder, noch is referent tijdens dit gehoor verzocht om een nadere onderbouwing van deze gestelde omstandigheid. In het verweerschrift is voorts erop gewezen dat deze omstandigheid, alsmede de dood van de vader van referent tijdens diens asielprocedure aan de orde zijn geweest en dat diens asielrelaas ongeloofwaardig is geacht. Ook dit kan niet tot een ander oordeel leiden, nu het asieldossier van referent geen deel uitmaakt van deze procedure en de rechtbank daarover niet beschikt. De rechtbank komt dan ook tot de conclusie dat het in het bestreden besluit

Zaaknummers: AWB 09/26177 en AWB 09/38971 inzake
en

Pagina 4 van 6

---

neergelegde primaire standpunt van verweerder in strijd is met artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb).

4.1 Subsidiair heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eisers thans weliswaar als pleegkinderen van referent zijn aan te merken, maar dat zij in het land van herkomst nimmer deel hebben uitgemaakt van het gezin van referent.

4.2 Voor wat betreft de periode tot aan de dood van de vader van referent, overweegt de rechtbank als volgt. Referent, eisers, alsmede hun ouders woonden in die periode samen in gezinsverband. Eisers hebben naar voren gebracht dat referent sinds 2002 kostwinner van het gezin was. Dit enkele gegeven maakt naar het oordeel van de rechtbank echter niet dat eisers sindsdien tot het gezin van referent behoren. Zoals verweerder in het besluit in primo, waarnaar in het bestreden besluit is verwezen, heeft overwogen behoorden eisers en referent tot het gezin van hun ouders, mede gezien de omstandigheid dat de ouders een eigen woning hadden en een stuk landbouwgrond. Dat eiser kostwinner van het gezin was maakt dit niet anders. Bovendien heeft eiser, zoals eveneens in het besluit in primo is overwogen, door zijn huwelijk op 1 januari 2006 een eigen gezin met zijn echtgenote gevormd. Hiermee is echter in de feitelijke gezinsband tussen eisers en hun ouders geen verandering gekomen. De conclusie luidt dan ook dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eisers tot aan de dood van hun vader feitelijk tot het gezin van hun ouders hebben behoord.

4.3 Voor wat betreft de periode tot aan de vermissing van de moeder van referent, overweegt de rechtbank als volgt. Eisers hebben gesteld dat referent na de dood van hun vader het hoofd van het gezin is geworden. Namens eisers is in de procedure echter tevens naar voren gebracht dat de moeder van referent hem na de dood van zijn vader direct heeft laten onderduiken en dat zij het huis en de grond heeft verkocht om de begrafenis van haar man te betalen en het vertrek van referent naar Nederland te regelen. Eisers woonden derhalve nog bij hun moeder en zij nam ook de belangrijke beslissingen voor het gezin en referent. Gelet op het voorgaande heeft verweerder in het besluit in primo terecht overwogen dat niet gebleken is dat referent na het overlijden van zijn vader het hoofd van het gezin is geworden, althans dat eisers op dat moment feitelijk tot het gezin van referent zijn gaan behoren.

4.4 Voor wat betreft de periode na de vermissing van de moeder van eisers en referent, overweegt de rechtbank als volgt. Verweerder heeft niet betwist dat eisers thans als pleegkinderen van referent zijn te beschouwen. Evenmin is betwist dat de echtgenote van referent eisers sinds de vermissing van hun moeder verzorgt en opvoedt, met financiële en morele ondersteuning van referent vanuit Nederland. De gemachtigde van verweerder heeft ter zitting bevestigd dat eisers thans tot het gezin van referent behoren. Zoals ook in het bestreden besluit is overwogen komen zij evenwel niet in aanmerking voor toelating op grond van het narcisbeleid, omdat zij pas tot het gezin van referent zijn gaan behoren sinds hij in Nederland is; eisers hebben in het land van herkomst nimmer feitelijk behoord tot het gezin van referent. De rechtbank acht het besluit op dit punt onvoldoende gemotiveerd. Weliswaar woont referent sinds eisers tot zijn gezin zijn gaan behoren in Nederland, maar eisers wonen sindsdien wél samen met de echtgenote van referent, die hen verzorgt en opvoedt. Zoals ook eisers hebben aangevoerd is in het beleid niet neergelegd dat voor een positieve beantwoording van de vraag of feitelijke gezinsband reeds in het land van herkomst heeft bestaan, noodzakelijk is dat het *gehele* gezin aldaar als zodanig heeft samengewoond.

Zaaknummers: AWB 09/26177 en AWB 09/38971 inzake
en

Pagina 5 van 6

5. Hieruit volgt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 7:12 van de Awb. Derhalve zal de rechtbank het beroep gegrond verklaren, het bestreden besluit vernietigen en bepalen dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak. Hetgeen overigens tussen partijen in geschil is kan buiten beschouwing blijven.

6. Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening overweegt de rechtbank als volgt. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist. De gevraagde voorziening strekt er toe dat aan verweerder wordt opgedragen om eisers te behandelen als ware zij in het bezit van een geldige mvv totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

7. Gelet op het bepaalde in artikel 8:72, vijfde lid, van de Awb kan de rechtbank een voorlopige voorziening treffen totdat opnieuw op het bezwaarschrift is beslist. De gevraagde voorziening is evenwel een vergaande voorziening die feitelijk niet althans moeilijk omkeerbaar is. Voor een dergelijk vergaande beslissing is in beginsel slechts plaats indien een zwaarwegend spoedeisend belang daartoe noopt en sterk getwijfeld moet worden aan de rechtmatigheid van het bestreden besluit. Daarvan is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake, reeds omdat niet gebleken is van een zwaarwegend spoedeisend belang. Weliswaar is de echtgenote van referent thans in Nederland, maar eisers zijn niet van enige opvang en verzorging verstoken nu zij volgens referent bij een vriendin van de echtgenote van referent verblijven. Gelet op het feit dat dit volgens referent slechts een tijdelijke opvangmogelijkheid betreft, ziet de rechtbank wel aanleiding te bepalen dat verweerder binnen vier weken een nieuw besluit neemt op het bezwaarschrift van eisers.

8. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eisers in verband met de behandeling van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening bij de rechtbank redelijkerwijs hebben moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 1081,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verzoekschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,- voor het beroep en € 437,- voor het verzoek, wegingsfactor 1).

9. Op grond van het bepaalde in artikel 8:74 en artikel 8:82, vierde lid van de Awb wijst de rechtbank, respectievelijk de voorzieningenrechter de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eisers betaalde griffierecht.

Zaaknummers: AWB 09/26177 en AWB 09/38971 inzake
en

Pagina 6 van 6

5. Beslissing

De rechtbank
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 09/26177

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen vier weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

De voorzieningenrechter
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 09/38971

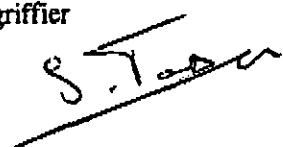
- wijst het verzoek af.

In alle zaken:

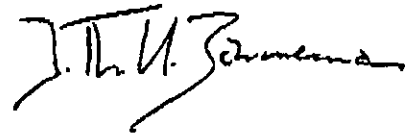
- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 1081,- (zegge: duizend en eenentachtig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier;
- wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eisers betaalde griffierecht ad € 300,- (zegge: driehonderd euro).

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.T.H. Zimmerman, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. S. Tax, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 5 januari 2010.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: **06 JAN. 2010**

Conc: ST
Coll: JW
D: B
VK

Voor kopie conform,
de griffie van de Arrondissements-
rechtbank Senior Bestuursrecht
te Amsterdam

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

 RAAD VAN STATE INGEKOMEN = 1 FEB 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
 de Minister van Buitenlandse Zaken
 te 's-Gravenhage,
 appellant,
 gemachtigde: mr. P. van den Berg
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage
 van 5 januari 2010
 met kenmerk AWB 09/26177

Inzake:
 en
 met kenmerk 0801.22.1129
 aan te duiden als verweerders,
 gemachtigde: mr. C.J. Ullersma
 advocaat te (1017 EM) Amsterdam, aan de Keizersgracht 560-562

Proces
 Procesvertegenwoordiging

Bordewijklaan 62
 2591 XR Den Haag

Postbus 30120
 2500 GC Den Haag

mr. W. Graafland
 070 779 7039

1 Inleiding

De Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Amsterdam van 5 januari 2010, verzonden op 6 januari 2010, met kenmerk AWB 09/26177 (*productie 1*) in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 25 juni 2009 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 19 september 2008 hebben verweerders bij de Nederlandse vertegenwoordiging te Addis Abeba aanvragen om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) ingediend met het oog op toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, Vw.
- 2.2 Bij besluit van 23 december 2008 zijn de aanvragen buiten behandeling gesteld. Het tegen dit besluit ingediende bezwaarschrift is bij besluit van 25 juni 2009 gegrond verklaard voor zover gericht tegen het niet in behandeling nemen van de aanvragen, en voor het overige ongegrond verklaard.
- 2.3 Op 20 juli 2009 hebben verweerders beroep ingesteld tegen dit besluit.
- 2.4 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank dit beroep gegrond verklaard.

3 Grieven

Grief 1

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 4.4 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Voor wat betreft de periode na de vermissing van de moeder van eisers en referent, overweegt de rechtbank als volgt. Verweerder heeft niet betwist dat eisers thans als pleegkinderen van referent zijn te beschouwen. Evenmin is betwist dat de echtgenote van referent eisers sinds de vermissing van hun moeder verzorgt en opvoedt, met financiële en morele ondersteuning van referent vanuit Nederland. De gemachtigde van verweerder heeft ter zitting bevestigd dat eisers thans tot het gezin van referent behoren. Zoals ook in het bestreden besluit is overwogen komen zij evenwel niet in aanmerking voor toelating op grond van het nareisbeleid, omdat zij pas tot het gezin van referent zijn gaan behoren sinds hij in Nederland is; eisers hebben in het land van herkomst nimmer feitelijk behoord tot het gezin van referent. De rechtbank acht het besluit op dit punt onvoldoende gemotiveerd. Weliswaar woont referent sinds eisers tot zijn gezin zijn gaan behoren in Nederland, maar eisers wonen sindsdien wél samen met de echtgenote van referent, die hen verzorgt en opvoedt. Zoals ook eisers hebben aangevoerd is in het beleid niet neergelegd dat voor een positieve beantwoording van de vraag of feitelijke gezinsband reeds in het land van herkomst heeft bestaan, noodzakelijk is dat het gehele gezin aldaar als zodanig heeft samengewoond."

- 3.2 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berust rechtsoverwegingen 5, 7, 8 en 9 van de bestreden uitspraak. Gegrond bevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

Toelichting op de grief

- 3.3 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet (hierna: Vw) kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van Vw worden verleend aan de vreemdeling die als echtgenoot of echtgenote of minderjarig kind feitelijk behoort tot het gezin van de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, die dezelfde nationaliteit heeft als die vreemdeling en gelijktijdig met deze vreemdeling Nederland is ingereisd dan wel is nagereisd binnen drie maanden, nadat aan de vreemdeling, bedoeld onder a tot en met d, de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw, is verleend.
- 3.4 Volgens paragraaf C2/6.2 van de Vreemdelingen-circulaire (hierna: Vc) (oud) dienen de in artikel 29, eerste lid aanhef en onder e en f, Vw bedoelde gezinsleden, om voor verblijf in aanmerking te komen, feitelijk te behoren tot het gezin van degene bij wie verblijf in Nederland wordt beoogd. De gezinsband moet reeds in het buitenland hebben bestaan.
- 3.5 In paragraaf 4.2 van de thans bestreden uitspraak concludeert de rechtbank dat verweerders tot aan de dood van hun vader feitelijk tot het gezin van hun ouders hebben behoord. Vervolgens overweegt de rechtbank in paragraaf 4.3 van de thans bestreden uitspraak dat de Minister terecht heeft overwogen dat niet is gebleken dat referent na het overlijden van zijn vader het hoofd van het gezin is geworden, althans dat verweerders op dat moment feitelijk tot het gezin van referent zijn gaan behoren. Uit de overwegingen van de rechtbank in paragraaf 4.4 van de thans bestreden uitspraak volgt dat de rechtbank er, evenals de Minister, van uitgaat dat verweerders reeds tot het gezin van referent zijn gaan behoren na de gestelde verdwijning van de moeder van verweerders. Op dat moment verbleef de hoofdpersoon, referent, reeds in Nederland. De Minister is dan ook met de rechtbank van oordeel dat verweerders pas tot het gezin van referent zijn gaan behoren toen referent zich reeds in Nederland bevond.
- 3.6 Desalniettemin overweegt de rechtbank vervolgens dat in het beleid niet is neergelegd dat voor een positieve beantwoording van de vraag of de feitelijke gezinsband reeds in het land van herkomst heeft bestaan, noodzakelijk is dat het gehele gezin aldaar als zodanig heeft samengewoond. Naar het oordeel van de Minister verbindt de rechtbank ten onrechte aan het voorgaande de conclusie dat het bestreden besluit in strijd met artikel 7:12 van de Awb is genomen.

- 3.7 Blijkens de wetsgeschiedenis wordt met artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f van de Vw aansluiting gezocht bij bestaande, niet bindende, internationale aanbevelingen. Onder meer wordt verwezen naar hoofdstuk VI inzake 'the principle of family unity' van het UNHCR Handbook. Lezende paragraaf 186 ziet dit principe niet enkel op de situatie waarin de gezinsleden op hetzelfde moment vluchtelingen zijn geworden, maar ook op de situatie dat het gezin is uiteengevallen doordat een of meer gezinsleden hebben moeten vluchten. Hieruit kan worden afgeleid dat als uitgangspunt moet worden genomen de gezinsamenstelling zoals die bestond ten tijde van het vertrek van de hoofdpersoon.
- 3.8 In artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e van de Vw vindt dit zijn uitwerking in de eis dat het gezinslid feitelijk behoort tot het gezin van de hoofdpersoon. Voorts ziet dit artikel allereerst op gelijktijdig ingerelde gezinsleden. Hieruit blijkt eveneens dat de wetgever het oog had op het gezin zoals het bestond ten tijde van het vertrek van de hoofdpersoon. Met de nareizende gezinsleden had de wetgever het gezin op het oog zoals dat ten tijde van het uiteenvallen van het gezin door het vertrek van de hoofdpersoon vorm had.
- 3.9 Dit kan ook uit het ten tijde van de beslissing geldende beleid worden afgeleid. In C2/6.1 Vc wordt immers gesteld: "Onder minder- of meerderjarige kinderen dienen tevens te worden begrepen kinderen van één van de beide echtgenoten of partners uit een eerder huwelijk of relatie, of adoptie- of pleegkinderen die feitelijk tot het gezin *behoorden*." Het gebruik van de verleden tijd verwijst naar de gezinssamenstelling ten tijde van het vertrek van de hoofdpersoon.
- 3.10 Het beleid zoals dat gold ten tijde van de beslissing, neergelegd in paragraaf C2/6.2 van de Vc, is bovendien verduidelijkt met de komst van WBV 2009/18, welk beleid op 26 augustus 2009 in werking getreden. In WBV 2009/18 wordt gesteld: "De gezinsleden dienen, om voor verblijf in aanmerking te komen, tot aan het vertrek van de hoofdpersoon uit het land van herkomst feitelijk hebben behoord tot diens gezin." Hieruit blijkt eens te meer dat als uitgangspunt moet worden genomen de gezinsamenstelling zoals die bestond ten tijde van het vertrek van de hoofdpersoon.
- 3.11 Minister meent dat gelet op het vorenstaande geconcludeerd moet worden dat de rechtbank een onjuist toetsingskader heeft gehanteerd, om welke reden de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd. Uit het vorenstaande volgt in de visie van de Minister tevens dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het standpunt van de Minister een deugdelijke motivering mist.

4 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van ingestelde beroep.

Den Haag, 1 februari 2010

De Minister van Buitenlandse Zaken.

mr. P. van den Berg
senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 30120
2500 GC DEN HAAG
telefoon 070 - 779 4167
telefax 070 - 779 4709*